Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93
číslo: 9
3. března 2013
Cena: 8 Kč

Sdružení mládeže naší církve VIA FACTI

V poslední době zaznamenala husitská mládež zvýšenou aktivitu na celorepublikové úrovni. Již čtyři ročníky Setkání mládeže, turistický výlet v Brdech ale i mládežové bohoslužby jasně ukazují, že naše mládež nejen existuje, ale že se chce scházet. A tak, inspirováni vyprávěním o jednotách mládeže v minulosti naší církve, jsme se rozhodli tuto tradici oživit. V únoru tohoto roku se nám podařilo založit sdružení mládeže Via Facti. V jeho Správní radě je pět mládežníků a po jednom zástupci za ústřední radu a za duchovní. Velký dík patří naukovému odboru za pomoc a ústřední radě za to, že tento nápad schválila. Dlouho jsme uvažovali o názvu; chtěli jsme, aby bylo jasně vidět, že se hlásíme k Církvi československé husitské. Proto jsme nakonec zvolili název VIA FACTI, kterým jsme se hrdě přihlásili k počátkům naší církve. Teď nezbývá než doufat, že tomuto jménu budeme dělat čest.

A co je vlastně cílem Via Facti?

Via Facti nechce bořit, ale ani přebírat to, co už funguje na úrovni jednotlivých náboženských obcí a diecézí. Chceme sdružovat mládež na celorepublikové úrovni, tak jako jsme toho svědky u jiných církví. Plánujeme modlitební setkání, vzdělávání v teologii (to nám umožní spolupráce s Husitskou teologickou fakultou), výjezdy mládeže do všech diecézí po celý rok, ale i sportovní akce. V nejbližší době se ve spolupráci s naukovým odborem uskuteční Setkání mládeže „Napůl“ v Roudnici nad Labem. Toto setkání proběhne 16. – 17. 3. a stále je ještě možnost se přihlásit.

V dubnu půjdeme společně na paintball na území Prahy a v květnu navštívíme náboženskou obec Dvůr Králové. Nezapomínáme ale ani na děti, pro které chystáme v Praze Den dětí.

Někoho to možná překvapí, ale my jako mládež Církve československé husitské nechceme jít ve stopách současné společnosti, která ráda zapomíná a přehlíží staré a nemocné. Chtěli bychom pomáhat našim starším členům například s nákupem nebo úklidem a protože věříme, že i vlídné slovo je pomocí, budeme nabízet i tuto možnost. Trápí nás také problematika lidí bez domova nebo opuštěných dětí – i na tyto potřebné budou naše projekty zaměřeny. K tomu, abychom mohli všechny tyto cíle uskutečnit, bychom moc potřebovali vaši pomoc.

Šiřte informaci o mládežovém sdružení Via Facti ve svých náboženských obcích, mezi přáteli i ve svých rodinách. Přihlášky do sdružení si vyžádejte u své farářky nebo faráře, případně nás kontaktujte na emailu viafacti.ccsh@gmail.com a my vám přihlášku rádi zašleme. Mládežové sdružení bez mladých by bylo k ničemu… Sdružení mládeže naší církve VIA FACTI je závislé na darech a sbírkách. Proto budeme vděční za jakýkoli příspěvek, který nám pošlete na transparentní účet 2300371902/2010.

Žádáme vás však nejen o dary materiální, ale hlavně o dar modlitby. Modlete se za mládež CČSH – za budoucnost naší církve.

Kateřina Merglová
a Kristýna Mlýnková

Pojďme za dětmi

„Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim přijít ke mně, neboť takovým patří království Boží.“ **(L 18,16)**

V mnoha našich náboženských obcích jsou děti na bohoslužbách spíše výjimkou. Dokonce jsem se u některých členů církve setkal s míněním, že děti na bohoslužbách ruší a být by tam neměly. Přitom účastníci dnešních bohoslužeb jsou právě ti, kteří byli v církvi vychováni jako děti a mládežníci a i když v produktivním věku s církví nežili, na „stará kolena“ se do sborů vrátili. To, jestli naše církev bude pokračovat nebo zanikne, záleží právě na našem dnešním postoji a přístupu k práci s dětmi a mládeží. Ne všude se podařilo naplnit třídy s výukou náboženství nebo konat pravidelnou výuku náboženství na faře. Často je to otázka času a několika let, než si lidé ve městě na faráře zvyknou a začnou mu důvěřovat. Ale co je možné konat i bez takovéto pravidelné aktivity, je alespoň čas od času být v kontaktu s dětmi a učiteli a budovat s nimi vztah. Nabídnout učitelům a dětem spolupráci. Protože z vlastní zkušenosti vím, že to jde, chtěl bych vás povzbudit alespoň k několika aktivitám.

První je při významných svátcích pozvat děti do sboru a o těchto událostech vyprávět a odpovídat na jejich zvídavé otázky.

Další možností je uspořádat pro děti koncert či vystoupení, výstavu, zdobení stromků v kostele, aby neměly z tohoto místa ostych, ale přijaly je za vlastní, za místo, kde jim je dobře. Také je možné dohodnout se ve škole a ač tam farář přímo pravidelně neučí, může se zúčastnit dne tzv. projektové výuky, kdy je jeden den zaměřen na konkrétní téma. Velice dobrou možností je spolupráce s družinou, kde se může duchovní zapojit do volnočasových aktivit formou předčítání z Bible či vyprávění příběhů. I paní družinářky bývají rády, když snaha děti zabavit nespočívá jen na nich.

Také postoj k dětem a učitelům je možné vyjádřit bohoslužbou k novému školnímu roku, kde lze požehnat dětem i učitelům. Jistě bychom našli další alternativní aktivity, jak můžeme oslovit děti, přinést jim evangelium a navázat s nimi vztah.

Pokud budeme hledat možnosti, alternativy, tak s Boží pomocí se dveře otevřou a my budeme moci dostát svého poslání a přinášet evangelium i těm nejmenším. V opačném případě můžeme jen pomalu čekat, až naše náboženské obce zaniknou.

Rostislav Kotrč

O Radosti a o radosti

Je to vlastně Boží příkaz křesťanům: „Radujte se!“ Jsou ovšem životní situace, kdy je tento zdánlivě jednoduchý příkaz skoro nesplnitelný. Ale i v nejtěžších dnech jsou chvilky, kdy pronikne hustou clonou starostí nebo zármutku aspoň záchvěv radosti – že nejsme sami, že nejsme opuštěni, i když u nás třeba zrovna není nikdo z našich přátel, i když situace vypadá bezvýchodně.

Ovšem k tomu, abychom byli schopni prožitku radosti, v nás musí docela odmalička někdo kultivovat vnímavost a citlivost. Rodiče to zpravidla dělají, i když o tom moc nefilosofují. Ale ne vždy a ne všichni. Ne všichni si udělají čas na čtení pohádek, které rozvíjejí fantazii a smysl pro dobro. Ne všichni si uvědomují, že bavit se není ani zdaleka totéž, co radovat se. Jsou spokojeni, když se jejich potomek „nějak zabaví“, jen když přitom kriticky neohrozí své zdraví nebo zařízení bytu. Možná jim samým žádná tetička nehrála loutkové divadlo, možná si ani jejich maminka nebo babička neudělala čas, aby si s nimi zazpívala – takže nemohou něco podobného v rámci tradice dávat docela přirozeně dál nastupující generaci. Zvykli si, že na rozptýlení jsou k dispozici profesionální, osvědčení „baviči“, které si můžeme pustit z televize nebo z nějaké nahrávky tak, jako si pustíme z kohoutku studenou nebo teplou vodu. Děti si už samy obslouží nějaký elektronický zdroj zábavy, někdy i docela dobrý – tak co. Ale je to citová výchova?

Brněnské divadlo Radost a také spousta podobných scén v jiných městech přitom podávají rodičům nenápadnou a výtečnou pomocnou ruku. Děti sice chodí převážně na školní představení s celou třídou, ale když je vezmou rodiče třeba v neděli odpoledne, je to

Dokončení na str. 3

Zamyšlení nad úlohou a funkcí biskupa

Biskupská služba podle pravidel církve, přesněji řečeno vstup do této služby, má tři předpoklady a fáze – **volbu, ordinaci** a **uvedení**.

Prvním je **volba**, zvolení jednoho z kandidátů, která není výrazem až novodobé demokracie, ale vychází ze zvyklosti staré církve dosvědčené Hippolytem Římským v apoštolské tradici kol. roku 300 po Kristu: „Za biskupa ať je vysvěcen ten, kdo je zvolen vším lidem (*ab omni populo*)…“

Druhým je **ordinace** neboli zřizování, jak je to v naší církvi teologicky pochopeno podle dr. Karla Farského a na základě řádu přijatého na I. sněmu v roce 1924.

Třetím je **uvedení** neboli instalace ordinovaného biskupa v konkrétní diecézi. V tradiční terminologii se užívají pojmy aklamace (volba, souhlas lidu), konsekrace (svěcení) a intronizace (nastolení). V diecézi královéhradecké, brněnské a olomoucké probíhá v současnosti první fáze a tou je volba, respektive výběr kandidátů a rozhovor s nimi.

Vstup do funkce – a platí to i o funkci biskupa – zahrnuje dva nároky, jednak zvládnout a zajistit to, co se očekává, a současně přinést ještě něco nového, vlastního, osobitého. Je tím zjednodušeně řečeno určité **pasivní vykonávání úřadu** a naopak **aktivní výkon funkce**. Samotné zajištění základních úkolů a požadavků vyznačených řády církve, konkrétně Řádem duchovenské služby (Část I. § 8), a pracovním rytmem diecéze, není malé. Má-li být kvalitně a účinně vykonávána liturgická, pastorační, administrativněsprávní činnost, vyžaduje již toto plné nasazení. Současně se od nového biskupa očekává, že přinese něco nového. Nestačí jen vyko-

Dokončení na str. 3

Chůze po vodě

Tak se nám ohlašovaný konec světa v prosinci minulého roku nekonal. V nedávných dnech nás překvapila zpráva, že římský papež Benedikt XVI. rezignoval. Podle středověkého proroctví mnicha Malachiáše je to předposlední papež před závěrečným Petrem II. Římským…
No, katastrofické zprávy nás naštěstí neberou. Konkláve kardinálů zvolí nového papeže. Koho? Toť otázka. A my jsme před volbou nových biskupů, volbou patriarchy; stojíme před závažnými rozhodnutími. Připadáme si jako malí kluci, co měli své kluby a party a najednou z nich ti starší odešli, a my si musíme vybrat mezi námi zbylými někoho nového, silného; ale koho? A také ta naše krásná a jistá „klubovna“ je nám odebírána a prý si máme z vlastních zdrojů vystavět novou. Církevní restituce byly schváleny a pokud je budoucí levicová vláda „neočesá“, musíme se s nabytými financemi naučit zacházet. Máme mezi sebou vůbec nějaké dobré ekonomy, charismatické hospodáře? A plán, jak dál?
Máme krásné, výstavné kostely a pěkné modlitebny, ještě přes značný úbytek jsme třetí největší církví v republice, ano, jistě... ale kde je těch čtyřicet či padesát tisíc kartotéčních členů? Přijdeme-li v neděli do kostela, je tam „deset věrných“. Díky Bohu za ně!
Jistě, jsou také náboženské obce s pěknou základnou, s mladými rodinami, s různými aktivitami… Ano, koncerty, výstavy, kulturní akce nám jdou. Horší je to s misií. Že to vidím příliš černě? A jak to vidíte vy?
Bůh může i z kamení povolat syny Abrahamovy! Když jsme u toho Abrahama, on také na Boží volání musel vyjít do neznáma. Buďme jako horlivý a impulsivní apoštol Petr. „Pane, já chci jít za tebou, po té vodě.“ A tak šel. Uviděl vlny, které tvořil vítr, a začal se topit. „Ježíši, zachraň mne, prosím.“ Takhle budeme asi brzo volat… Musíme mít abrahámovskou víru a Petrovu odvahu vykročit do neznáma, jít po vodě. Jsme v nové situaci. Nejde jen o finance, nejde jen o restrukturalizaci Církve československé husitské. JDE O NOVÉ VYDÁNÍ SE HOSPODINU. Jde o pokání, návrat ke kořenům víry, jde o následování. Jde o naše nové vykročení a volání: Pane církve, podej nám ruku, sami na to nestačíme.

Kéž je Bůh s námi v této době, a především, my více s ním. Bůh vám všem žehnej!

Petr Mečkovský

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ 2

Setkání se vzkříšeným Kristus pověřuje učedníky Jan 20,19–23

William Barclay: The Daily Study Bible, The Gospel of John, vol. 2, The Saint Andrew Press Edinburgh, 1 ed. 1955, revised ed. 1975, reprint 1977, 1978.

Je velmi pravděpodobné, že se učedníci po Ježíšově smrti nadále scházeli ve velké horní místnosti, kde byli s Ježíšem při jeho poslední večeři. Ale setkávali se ve velkém strachu. Znali krutou zlobu Židů, kteří Ježíšovi připravovali smrt, a děsili se, že teď přijdou na řadu oni. A tak se scházeli plni hrůzy, s úzkostí naslouchali každému kroku na schodech a každému zaklepání na dveře. Báli se, že přijdou poslové ze synedria a zatknou je. Jak tam tak seděli prvního dne po sobotě – najednou byl Ježíš uprostřed nich. Pozdravil je obvyklým, každodenním východním pozdravem „Pokoj vám!“ To znamená daleko víc než jen „Kéž jste uchráněni od potíží“. Znamená to „Kéž vám Bůh dá všechno dobré!“ Pak dal Ježíš učedníkům úkol, na který církev nesmí nikdy zapomenout.

1. „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Tento výrok nazval Westcott „chartou církve“. Znamená to tři věci:

Znamená to, že Ježíš Kristus potřebuje církev. Ona je přesně tím, co měl na mysli Pavel, když nazval církev „tělem Kristovým“ (Ef 1,23; 1 K 12,12). Ježíš přišel s poselstvím pro všechny lidi. A teď se vracel k svému Otci. Jeho poselství by se nikdy nedostalo ke všem lidem, pokud by se ho nechopila církev. Církev má být ústy, která mluví místo Ježíše. Má být nohama, které běží, aby vyřizovaly jeho vzkazy. Má být jeho rukama, aby konaly jeho dílo. Tedy tím prvním, co tento výrok znamená, je, že Ježíš je závislý na své církvi.

Ale znamená to také, že církev potřebuje Ježíše. Člověk, který má být vyslán, potřebuje někoho, kdo ho vyšle – potřebuje dostat poselství, která bude vyřizovat, potřebuje moc a autoritu, která stojí za jeho poselstvím, a potřebuje někoho, ke komu se může vrátit, když je na pochybách a v nesnázích. Bez Ježíše nemá církev žádné poselství. Bez něj nemá žádnou moc. Bez něj nemá nikoho, ke komu by se mohla vrátit, když proti ní lidé povstanou. Bez něj nemá nic, co by osvěcovalo její mysl, posilovalo její paže a povzbuzovalo její srdce. To znamená, že církev je závislá na Ježíši. A je tu ještě jedna věc. Církev vyslaná Ježíšem je obdobou Ježíše, který byl vyslán Bohem. Přitom je čtvrté evangelium nápadné jedním důrazem: ukazuje na to, že vztah mezi Ježíšem a Bohem byl trvale závislý na Ježíšově dokonalé poslušnosti a dokonalé lásce. Ježíš mohl být Božím poslem jen proto, že prokazoval Bohu naprostou poslušnost a lásku. Z toho plyne, že církev je schopna být poslem a nástrojem Kristovým jen tehdy, když ho opravdově miluje a dokonale ho poslouchá. Církev nikdy nesmí vyjít do terénu, aby propagovala svou zvěst. Ona musí vycházet ven, aby propagovala zvěst Kristovu. Nikdy se nesmí vydat do světa, aby sledovala vlastní lidské zájmy. Má vycházet do světa, aby prosazovala vůli Kristovu. Církev selže, kdykoli se pokouší řešit nějaký problém svou vlastní moudrostí a silou a pouští ze zřetele vůli a vedení Ježíše Krista.

2. Ježíš dechl na své učedníky a dal jim svatého Ducha. Když Jan toto píše, má nepochybně na mysli starý příběh o stvoření člověka. Tam pisatel praví: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země a vdechl mu v chřípí dech života“ (Gn 2,7) To je týž obraz, jaký je vykreslen u Ezechiela, který viděl v údolí mrtvé, suché kosti a slyšel Boha, jak říká: „Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí“ (Ez 37,9). Příchod svatého Ducha je jako probuzení života ze smrti. Když on zapůsobí na církev, je znovu stvořena pro svůj úkol.

3. Ježíš řekl učedníkům: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ To je výrok, jehož pravý význam je třeba chápat a vykládat s obezřetností.

Přeložila: Jiřina Kubíková

Dokončení příště

Z kazatelského plánu

III. neděle postní

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. Obrať ke mně svou tvář, jsem tak sám, tak ponížený.

Žalm 25,15–16

První čtení: Izajáš 55,1–9

Tužby postní:
2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby si upřímným pokáním a vnitřní očistou naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Bože Vykupiteli, shlédni k pokorným prosbám svého lidu a obdaruj nás odvahou a odhodláním k šíření tvého evangelia! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 10,1–13

Evangelium: Lukáš 13,1–9

Verše k obětování: Žalm 103,8–9

Verš k požehnání: Žalm 14,7

Modlitba k požehnání:
Bože Vykupiteli, když nám skrze svátost chleba a kalicha udílíš milost a odpuštění, dovol nám také žít ve svornosti a pokoji! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 34, 39, 71, 73, 82, 155, 205

Nad Písmem

ČTYŘSTÉ PADESÁTÉ DEVÁTÉ VAROVÁNÍ

Toto je mé poslední, 459. varování, řekne jezdec svému právě klopýtnuvšímu koni. Poté, co kůň zakopne po 460., kovboj sesedne a chladnokrevně koně zastřelí! Znáte to. Známý skeč z nějaké estrády či divadla... (snad Suchý & Šlitr).

Varování. Samé „jobovky“. Pobití Galilejci. Tragicky zahynuvší v Siloe. Obraz doby minulé. Obraz doby dnešní. A Ježíš praví svým současníkům: „Nemyslete si, že to za vás odskáčou ti, co jsou v Galileji... nebo ti, na něž spadla věž a zemřeli... Nejsou o nic většími hříšníky než vy. Přece také vy jste odpovědni za to, jak žijete a co děláte!“

Ani my se nemůžeme utěšovat vírou, že bídu, kterou sami působíme a přinášíme, za nás odnesou někde na druhém konci světa. V Africe (Egypt)? V Asii? V Americe? V Austrálii? Někde daleko od nás v Evropě? (Konkrétní místa zemětřesení, tsunami, katastrof, neštěstí, mordů i válek odehrávajících se den co den si dosaďte jmenovitě sami.) Kdykoli a kdekoli může „ruka Páně“ dopadnout i na nás v našich zeměpisných délkách a šířkách.

Varování. Kolikáté? Čtyřsté padesáté deváté? Popravdě, nezdá se, že bych tento Lukášův text za svůj život už tolikrát četl nebo slyšel. A už vůbec ne takto chápal a rozuměl mu. (Je však bez debaty, že už jsem byl ve svém životě několiksetkrát varován a napomínán.) I ten fíkovník po tři roky zelenající se marně a zbytečně vyžírající a ničící drahocennou zem, jež má dávat chleba a víno a lidem obživu, dostává svou poslední – čtvrtou příležitost. „Snad konečně příště přinese ovoce.“

Jsme lepší? Jsme sami o sobě tak dobří, že máme právo na život na naší planetě, zatímco druzí svá práva pozbývají? Jenom pro nás má být prostor donekonečna...? Své životy marnit a trávit zbytečně a bez užitku?

Varování sahající až k nám. Promlouvající do naší současnosti. Do našich klopýtání. Omylů. Jak dlouho ještě zůstaneme ušetřeni? Jak dlouho budeme vysávat a kazit půdu, která je okolo nás? Kolikrát budeme moci ve svém životě klopýtnout? Bude dána i 460. příležitost, abychom se zachránili a obrátili? Nebo už zítra, ba dnes budeme vyťati, abychom přestali kazit zem?

Pán vinice se dal ještě obměkčit. Je shovívavý. Boží milost je nedozírná a možná i nekonečná, kdoví? Stále ještě něco můžeme se sebou udělat. Snad i my příště přineseme Pánu ovoce vyšlechtěné z půdy tak úrodné a nám darované z jeho dobroty a lásky. Amen.

Pavel Sikora

Pane, kolikrát?
Kolikrát mi bude dopřáno
z tvé nekonečné shovívavosti a trpělivosti
klopýtnout a upadnout?
Kolikrát mi bude dáno padnout na ústa?
Naše počty a tvá matematika…
Jak domýšlivé sebe srovnávat s tebou!
Dej nám, aby se každý sám
dovedl zbavit sám sebe a odevzdat se
tvému bezpečí, tvé ochraně a tvému počítání.
Dej selhávajícím a padlým
pohlížet radostně do tvé nekonečnosti. Amen.

O Radosti a o radosti...

Dokončení ze str. 1

zážitek o mnoho bohatší: jde totiž o nenahraditelnou vzájemnost. Mohou si spolu tiše špitnout nějaký komentář, povídat si cestou domů a doma o představení – a rodiče si možná uvědomí, že se dají také v domácím prostředí pěstovat popěvky, říkánky, písničky nebo malé dramatizace s hračkami.

Mám teď na mysli jednu docela čerstvou inscenaci. Je to prastarý Andersenův příběh o Malence, který prožívali – s tehdejšími dobovými ilustracemi – už naši prarodiče. V Radosti, brněnském divadle pro děti, se ve spolupráci s Evou Janěkovou ujala dramatizace a režie hostující Zoja Mikotová, pedagožka JAMU a jedinečná režisérka představení neslyšících (i těm zprostředkovává radost z toho, že hrají, tančí a provozují divadlo, jako by neměli vůbec žádný handicap). V Radosti využila pozoruhodného „lodního" prostoru muzea loutek, který nebyl původně koncipován jako možné hlediště, ale na malých i větších židličkách se tam vejde 40 – 50 diváků a dva herci se souborem loutek. O ty se postarala mladičká autorka výpravy Yumi Mráz Hayashi. Díky naprosto komornímu prostředí a blízkosti diváků mohla využít vrozeného japonského smyslu pro dokonalý detail. Zatímco vpravdě miniaturizovaná Malenka je panenka středoevropská (která se mohla vejít na plující lupen nebo do myší komůrky), nesou muška nebo nádherná žába neklamné rysy japonské stylizace. V představení alternují dvě dvojice, vždy herec a herečka, kteří ovšem musí umět nejen navázat kontakt s malými diváky při vyprávění, ale také moc dobře zpívat a muzicírovat – jak je ostatně v tomto divadélku zvykem. Autorka využila Plickovu sbírku říkadel a spolu se scénickou hudbou Zdeňka Kluky obohatila jinak trochu sentimentální příběh zvýrazněnou periodicitou střídání ročních dob a lidovým humorem.

Myslím si, že představení bude radostným citovým zážitkem nejen pro ty nejmenší, kterým je určeno, ale i pro dospělý doprovod.

Pavla Váňová

Zamyšlení nad úlohou a funkcí biskupa...

Dokončení ze str. 1

návat základní dané povinnosti, ale zase není k prospěchu, kdyby se biskup věnoval novým projektům, nejrůznějším aktivitám i mimo oblast církve a přitom by základní chod diecéze a osobní pastorace nefungovaly. První – „pasivní" typ klade důraz na **službu** a druhý – „aktivní" na **charisma**. Služba a charisma patří k sobě (1 K 12,4–6). Samotná služba je charisma (Ř 12,7) a charisma bez služby je samoúčelné (1 K 12,7). Charisma jednotlivce má sloužit církvi, diecézi, budování společenství duchovních a laiků.

Základními předpoklady pro funkci biskupa v současné době i v budoucnosti jsou schopnost **komunikace, kolegialita a spolupráce**.

Komunikace je v současnosti v církvi jedním z klíčových témat. Vyjdeme-li z užití slova i v jiném významu, pak komunikace je silnice, cesta. Spojuje navzájem obce, spojuje navzájem města. Komunikace je uměním, nikoliv jen technikou, je uměním, které vyžaduje pokoru. Důležitým úkolem těch, kteří mají odpovědnost za vedení křesťanských obcí, je posilovat schopnost a ochotu různých křesťanských proudů ke vzájemné komunikaci – a také ke komunikaci „navenek" *(Tomáš Halík: Co je bez chvění, není pevné. Labyrintem světa s vírou a pochybností. Praha 2002, s. 168)*. Ten, kdo je ve vedení, nemá prosazovat jen svůj vlastní názor a vést monolog, ale má vytvářet prostor pro vzájemný dialog mezi různými názorovými proudy.

Biskup je v církvi centrálním článkem komunikace. Zprostředkovává vzájemnou komunikaci mezi diecézí (jejím orgánem a úřadem) a náboženskými obcemi, mezi diecézí a celkem církve – ústředím a dalšími diecézemi, mezi diecézí a ekumenou a mezi diecézí a veřejností včetně médií a politické reprezentace. Proces komunikace je v současné době velmi komplikovaný a vyznačuje se různými informačními šumy i manipulací. Komunikace není jen předáváním obsahu sdělení, ale je především vztahem. Má nejen věcný, ale především vztahový charakter. Bez dobrých a zdravých vztahů není možná smysluplná komunikace. Biskup má vzájemnou komunikaci v církvi propojovat a posilovat.

S tím souvisí i další předpoklad, kterým je **kolegialita** (Fp 2,4). Vztah k druhým biskupům a vztah k duchovním, kazatelům a pastoračním pracovníkům uvnitř diecéze ze strany biskupa je podstatný. Třetím předpokladem souvisejícím se dvěma předcházejícími je **spolupráce**. Tato spolupráce je pro chod diecéze nutná zejména ve vztahu k voleným zástupcům církve (diecéze) i ve vztahu k pracovníkům úřadu diecéze. Tyto spolupracovníky v diecézní radě a v jejím úřadě si nemůže biskup sám vybírat a zvolit. Jmenuje však vikáře jako své nejužší spolupracovníky pro oblast duchovní správy. Přesto by měl být biskup obklopen v diecézních orgánech a úřadu spolehlivými spolupracovníky a kvalitními odborníky, které nová doba bude jistě ve větší míře vyžadovat. Vztah k pracovníkům úřadu diecéze je do určité míry obdobou vztahu volených politických zástupců ve vedoucích funkcích a úředníků ve veřejné správě, od kterých se očekává loajálnost. Zdrojem autority vedoucího je legitimita, odbornost, schopnost budovat mezilidské vztahy a organizační struktury, udržovat komunikaci uvnitř úřadu i mimo něj *(Heger V.: Komunikace ve veřejné správě. Grada Publishing a. s. Praha 2012, s. 109)*.

Farář nese **starosti** svých náboženských obcí, které spravuje a administruje. Tyto starosti jistě nejsou malé. Ale biskup nese starosti o celek i jednotlivce, jak to vyjadřuje apoštol Pavel: „A nadto ještě na mne denně doléhá starost o všechny církve. Je někdo sláb, abych já nebyl sláb spolu s ním? Propadá někdo pokušení, abych já se tím netrápil?" (2 K 11,28–29). Biskup nese starosti o všechny náboženské obce své diecéze a podílí se současně na rozhodování o záležitostech celé církve v ústřední radě.

Biskup by měl zvládat **krizové a konfliktní situace** (2 K 4,8–10). Nově zvolený biskup vstoupí do doby spojené s radikální změnou a přípravou na ekonomickou samostatnost církve v budoucnosti nezávislé na státu. Stát v případě předvídaného nepříznivého ekonomického vývoje, i kdyby chtěl, nebude moci církve takovou měrou jako dříve podporovat, neboť bude řešit své vlastní problémy. Úloha biskupa se bude měnit ve smyslu faktické odpovědnosti za naplňování poslání a zajištění života církve v nových podmínkách, které budou spojeny se společenskými i církevními krizemi a konflikty. Právě proto by měl biskup být především mužem **důvěry**.

Hans Küng v knize „V co věřím" rozlišuje tři skupiny lidí: První jsou ti, kteří svou důvěru čerpají z náboženské víry. Takto motivovaní lidé bývají ve svém životě schopni mimořádného nasazení a umějí snášet nejrůznější zvraty a krize. To jsou přesvědčení a přesvědčiví věřící. Pak jsou ti, kteří se označují za věřící, ale nemají žádnou důvěru v život. Třetím typem jsou ti, kteří se neoznačují za věřící, a přitom mají důvěru v život (s. 32). V případě biskupa se míní důvěra ve smyslu náboženské a biblické víry – osobního vztahu k Bohu – a jeho duchovní život má být utvářen ze zdrojů Písma svatého, liturgie a modlitby (2 K 4,13; 2 Tm 1,12). Totéž platí samozřejmě v Církvi československé husitské i o ženě, jestliže bude na tuto funkci navrhována a volena.

Tomáš Butta

Z dopisů čtenářů

Deník nezkušeného faráře

Jak jsem se stal únoscem

Už pět let jsem farářem v jedné nejmenované náboženské obci v jedné nejmenované diecézi naší církve. Městečko, na jehož náměstí leží „můj" malý kostelík, je tak malé, že ho jeden z mých farníků (student architektury na ČVUT v Praze) nazývá dírou po granátu. Co nadělám, už jsem si na tu krásnou ukázku maloměstskosti zvykl. Znám tu téměř každého a téměř každý zná mě. Ale nebylo tomu tak vždy. Asi týden po tom, co jsem se přistěhoval do milovaného městečka, se mi stala nemilá příhoda. S manželkou máme syna Daniela, dnes už je mu skoro devět let a obávám se, že začíná koketovat s pubertou. A přesně tohoto, tenkrát ještě malého chlapečka, odvedla v pondělí ráno moje žena do školky. Vyzvednout už ho nemohla, neboť jela do Prahy na dvoudenní školení. Dostal jsem tedy důležitý úkol: ve 14 hodin synka vyzvednout. Asi v jednu odpoledne navštívila farní úřad jedna milá babička. Byla to první návštěva, která mě na tomto místě potkala. Musím přiznat, že jsem byl velice potěšen. Asi už tušíte, co přijde. Ano, pastorační rozhovor se protáhl a já do školky doběhl téměř o hodinu později. To však není všechno. Přivítala mě značně rozladěná vychovatelka asi ve věku mojí maminky. Moc se se mnou nevybavovala a přivedla mi Daníka. Ten se však se svým otcem moc nemazal a prohlásil: „Tohle ale není můj tatínek!" Načež jsem synka napomenul a začal jsem mu sundávat bačkůrky. Syn se však nevzdával a začal plakat a pláč brzy přerostl v hysterické ječení. Vychovatelka mě viděla poprvé v životě, a tak jistě chápete, že nebylo jednoduché ji přesvědčit o tom, že skutečně jsem otcem toho uplakaného chlapce. Hysterický pláč mého dítěte se však stupňoval za stálého opakování věty: „To není můj tatínek!" Pokusil jsem se tedy argumentovat tím, že jsem farář. Na to mi bylo odpovězeno, že místnímu farářovi je 48 let a je z Polska. Ani vysvětlení, že jsem farářem Církve československé husitské, nepomohlo. „Vy jste se snad zbláznil! Vydávat se za husitského faráře! My tu máme farářku! Vždyť já tam chodím do kostela!" Bohužel však byla vychovatelka v době mé instalace na dovolené a další bohoslužba byla v plánu až v neděli. Žena tedy neztrácela čas, popadla mého plačícího syna a zavolala policii. Netrvalo ani pět minut a ochránci zákona byli na místě. Okamžitě jsem se musel staršímu policistovi legitimovat (proč jsem občanku neukázal vychovatelce, to vážně netuším). Jméno otce dítěte se jménem na občance sice sedělo. A tak už jsem nebyl únoscem či pedofilem; stal jsem se zhrzeným manželem, který chce matce ukrást dítě. Z louže pod okap. Policista se rozhodl, že půjdu k výslechu na stanici. Byla to však Boží vůle, že jeho mladší kolega byl členem Církve československé husitské. Vzpomněl si, že celou mou rodinu viděl včera na bohoslužbě. Problém byl zázračně vyřešen. Starší policista se následně zeptal mého milovaného potomka, proč tvrdil, že nejsem jeho otcem. „Aby si pamatoval, že pozdě se plostě nechodí!" Nebudu lhát. Měl jsem sto chutí roztrhnout ho vejpůl.

Na závěr snad už jen dodám, že s vychovatelkou v mateřské školce vycházím dodnes výborně a mladý policista se stal mým dobrým přítelem. ***PD***

Bývalý a budoucí papež

Máme „u nás doma" určitě dost odborníků, kteří jsou znalí situace kolem svatého stolce, historicky i současně, a jsou schopni velmi informovaně uvažovat nad formou i důsledky veliké změny na konci letošního února, a to jak co do osobnosti hlavy katolické církve, tak i co do předpokládaného dalšího kurzu papežské politiky. Přesto by nemuselo být bez zajímavosti podívat se na tuto závažnou věc z jiného úhlu pohledu, než je ten evropský. Americký týdeník TIME je určen pro náročnou vrstvu čtenářů a reaguje na dění ve světě neobyčejně rychle a s velikou mírou objektivity. Pokud referuje o katastro-

Dokončení na str. 4

Za bratrem farářem Zdeňkem Lulkem

15. února jsme se v Husově sboru naší církve v Chrudimi naposled rozloučili s bratrem farářem Mgr. Zdeňkem Lulkem, který zemřel po krátké nemoci ve věku 81 let. Na jeho úmrtním oznámení jsme mohli číst Kristovo slovo z Janova evangelia: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám: ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!", a tak jsme i my s poděkováním Pánu Bohu a ve smíření odevzdali jeho uzavřený pozemský život tomu, jenž je dárcem pravého pokoje, který nemůže dát, ale proto ani vzít svět. Bratr Zdeněk Lulek se narodil 21. 1. 1932 v Chlumci nad Cidlinou, kde vychodil obecnou i měšťanskou školu. Po absolvování vyšší hospodářské školy v Hradci Králové v roce 1951 byl přijat ke studiu na Husově československé bohoslovecké fakultě v Praze, po jejímž ukončení byl bratrem patriarchou Františkem Kovářem vysvěcen na kněze 16. října 1955 v Husově sboru v Praze-Vršovicích. 1. ledna 1958 byl ustanoven duchovním a o rok a půl později farářem v náboženské obci v Chrudimi, kde sloužil až do svého odchodu do starobního důchodu v roce 2008.

V roce 1960 vstoupil do manželství s Jaroslavou rozenou Zběhlíkovou a v roce 1962 se jim narodila dcera Jitka. Po dobu dvou let byl také administrátorem náboženské obce v sousedním Heřmanově Městci a od roku 1992 zastával funkci předsedy pardubického okrsku. Vedle vlastního chrudimského sboru sloužil i v několika okolních bohoslužebných střediscích.Věnoval se pastorační péči nejen o nemocné a zestárlé, ale zvláště duchovní péči o děti a mládež. Vyučoval pravidelně náboženství ve školách a jako jeden z nejzkušenějších duchovních v této oblasti byl jmenován diecézním metodikem pro vyučování náboženství a účastnil se práce ústřední duchovní péče. V chrudimském sboru měl i v dobách totality vždy skupinu mládeže a také vedl celocírkevní kurzy mladých, na které mnozí rádi vzpomínají. Rovněž bohosloveckou praxí pod jeho vedením prošli mnozí studenti naší teologické fakulty.

Ještě o jedné věci bych se rád zmínil; bratr Zdeněk Lulek byl nejen sám obdařen zvučným hlasem, kterým sloužil jako kazatel a liturg, ale za jeho působení v chrudimské náboženské obci vždy existoval pěvecký sbor, který nikdy neztratil kontinuitu. Kéž se i jeho nástupci v chrudimské obci bratru faráři Vladislavu Pekovi podaří navázat na to dobré z jeho odkazu, v síle Ducha to obnovit i nově rozvinout.

Štěpán Klásek, biskup

Zprávy

Smutné zprávy

Oznamujeme, že 14. února zemřel ve věku 93 let bratr farář Vladimír Valíček. Sloužil v náboženských obcích České Budějovice, České Budějovice-Rožnov a Husinec--Prachatice, byl také předsedou českobudějovického okrsku.

Rozloučili jsme se s ním a poděkovali za jeho život a dlouholetou službu v sobotu 23. února v Husově sboru v Českých Budějovicích.

• • •

Ve věku 94 let zemřela v neděli 17. února sestra farářka Marie Tichá, která působila v náboženských obcích Lipnice nad Sázavou, Světlá nad Sázavou a Ledeč nad Sázavou. Rozloučení se konalo ve čtvrtek 21. února v Husově sboru v Ledči nad Sázavou. (red)

Exegetický seminář

Srdečně zveme duchovní i laiky na exegetický seminář k velikonočním textům. Seminář se uskuteční ve středu 20. března od 9.30 hodin v Komenského sále budovy ÚÚR, Wuchterlova 5, Praha 6. Seminář povedou opět vyučující na katedře biblistiky HTF UK – doc. Jiří Beneš, Th.D. a Mgr. Jiří Lukeš, Th.D.
Závazné přihlášky zasílejte na adresu: *kristyna.mlynkova@ccsh.cz* nebo na tel. 720 404 778.

Kristýna Mlýnková

První kazatelská služba bratra Samuela Vašína

O první neděli postní, 17. února, se shromáždila písecká náboženská obec k bohoslužbám, které vedl bratr biskup Filip Štojdl s novým pastoračním pracovníkem Plzeňské diecéze, bratrem Samuelem Vašínem.

Asi čtyřicet účastníků bohoslužeb bylo velmi potěšeno krásným kázáním bratra Samuela. Společenství Plzeňské diecéze Církve československé husitské vyprošuje bratru Samuelovi do další služby Boží požehnání a Kristův pokoj ve všem jeho konání.

Modlitby za církev

Milé sestry a bratři, připomínáme, že každé druhé úterý v měsíci se koná v zasedací síni úřadu ústřední rady v Praze 6 ve Wuchterlově ul. 5 modlitební setkání. Tento měsíc zde modlitby za církev proneseme 12. března v 19 hodin. **(red)**

Liturgický seminář

Dovoluji si pozvat všechny zájemce o liturgický zpěv na 15. a 16. seminář liturgického zpěvu.

- 15. seminář se bude konat v pátek 8. března od 12.30 do 16.30 hod.
- 16. seminář se bude konat v pátek 12. dubna od 12.30 do 16.30 hod.

Oba semináře probíhají v prostorách Církevní husitské základní umělecké školy Harmonie v Praze 6-Dejvicích, Bílá 1. Účastnický poplatek – ZDARMA!!! Více informací o škole: www.zusharmonie.cz. Svou účast prosím potvrďte smskou na telefon 603 309 363. Do smsky napište Vaše jméno a příjmení. Děkuji. **Marek Vávra**

ředitel Církevní husitské ZUŠ Harmonie, o.p.s.

Setkání mládeže

Srdečně zveme mladé lidi na na setkání mládeže „NAPŮL“, které se uskuteční o víkendu 16. – 17. března v náboženské obci Roudnice nad Labem. S sebou spacák, karimatku, Bibli, kapesné. Závazné přihlášky a informace na: kristyna.mlynkova@ @ccsh.cz, nebo na tel.: 720 404 778.
Předběžný program:

- *Sobota:* dopoledne příjezd do Roudnice n. L., ubytování, uvedení do tématu, poznávání města, plnění úkolů s biblickou tématikou, příprava večeře, táborák, promítání fotografií z minulých setkání, seznámení s akcemi pro mládež, večerní duchovní program
- *Neděle:* snídaně, odchod na Říp, pobožnost v rotundě, oběd, návrat na faru, v 15 hodin bohoslužba v náboženské obci Roudnice nad Labem, odjezd.

Kristýna Mlýnková

Prezentace sborníku

Katedra biblistiky HTF UK srdečně zve na slavnostní prezentaci sborníku Otevřené dveře, která se uskuteční 14. března od 19.30 hodin v kostele sv. Martina ve zdi (Martinská 8, Praha).

Program:

Čtení biblického textu v pěti jazycích, hudba, autorské prezentace, občerstvení.

Sborník Otevřené dveře je souborem statí, vztahujících se ke středu Tóry (Leviticus 19), vypracovaných učiteli katedry biblistiky.

Autory jsou J. Beneš, M. Holubová, M. Roubalová, H. Tonzarová, T. Butta, D. Tonzar, P. Šandera, J. Lukeš, P. Melmuk, E. Vymětalová Hrabáková, Johannes Wachovski a Rolf Rendtroff. Katedra biblistiky poskytuje sborník všem duchovním naší církve za velmi výhodnou cenu 50 Kč. Sborník je distribuován prostřednictvím biskupů na vikariátech nebo je možné ho zakoupit v prodejně Blahoslav (Wuchterlova 5, Praha 6). (red)

Pro děti a mládež

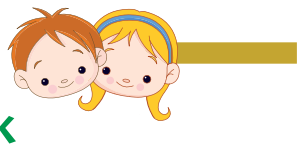

Neplodný fíkovník

Vyplňujte slova podle počtu písmen (zleva doprava a shora dolů).

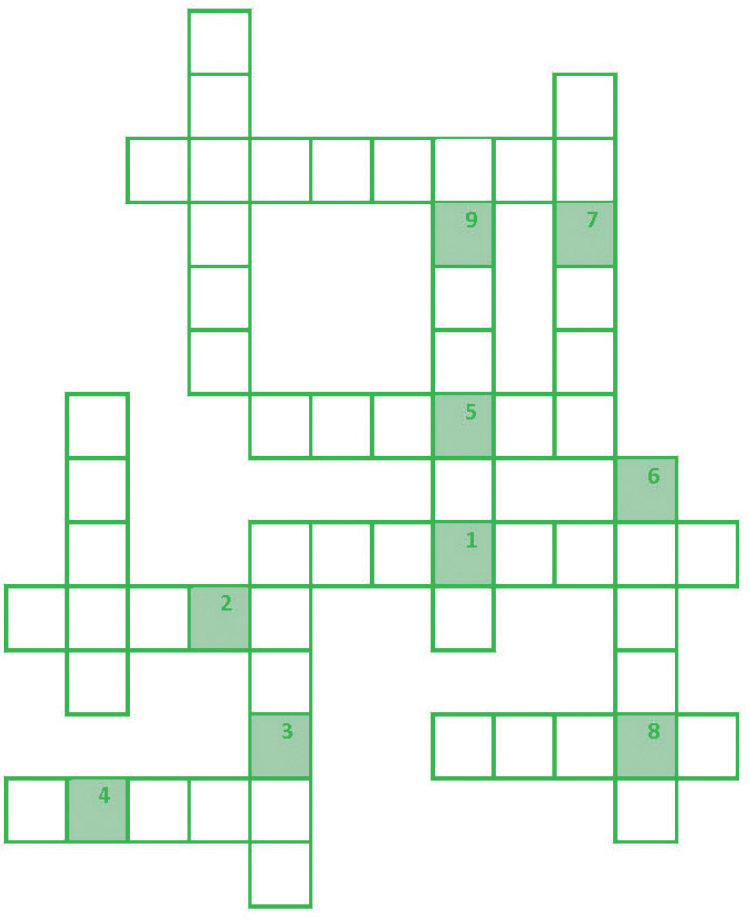

8 písmen: fíkovník, neplodný, pohnojit
6 písmen: okopat, příběh, příště, utnout, vinice
5 písmen: kazit, nechat, ovoce, vinař

(Řešení z minulého čísla: peří slepice; lalůček slepice; ocasní pero slepice; sláma; oko kuřátka.) ***Jana Krajčiříková***

Bývalý a budoucí papež

Dokončení ze strany 3

fách – což musí – činí tak s novinářskou opravdovostí a nešetří žádnou ze stran, jež mohla něco způsobit nebo něčemu zabránit. Má své experty ve všech oborech, technických i humanitních.

Na obálce s datem 25. února je odcházející Benedikt XVI. s obličejem ve stínu a s hlavou pokorně skloněnou, a pisatelé hlavního článku se zamýšlejí nad novou politikou katolické církve. Benedikt o tomto kroku zřejmě uvažoval dlouhá léta. Ne náhodou se stalo v dubnu 2009, že navštívil hrob Celestýna V. Ten se ve 13. století vzdal po pouhých pěti měsících svého pontifikátu, aby se mohl vrátit k poustevnickému životu. Benedikt nechal u jeho hrobu symbolicky své pallium, které dostal darem při zvolení papežem. Poslední abdikace je datována 1415, kdy papež Řehoř VII. rezignoval ve prospěch skončení téměř čtyřicetiletého rozkolu církve; jinak až dosud platilo, že úřad končí teprve smrtí papežovou. Ratzinger, filosof na papežském stolci, uvedl jako důvod svého odstoupení zhoršující se zdravotní stav. Ale kardiostimulátor měl již při uvedení do úřadu a nedávno Vatikán oznámil, že u něj byla provedena výměna baterie a nenastalo žádné významné zhoršení. Je tedy pravděpodobné, že zažije nejen volbu nového papeže, ale i jeho první aktivity, a že dokonce po tomto ústupu ze slávy bude možná působit s větší intenzitou, než dokud byl vrchním administrátorem více než miliardy lidských duší. Jeho pontifikát nebyl snadný. Samozřejmě byl ihned srovnáván se svým předchůdcem s jeho mimořádným charismatem, ale také po něm „zdědil“ nepěkné problémy v souvislosti se zneužíváním mladistvých, jež vyplavaly na povrch se značným zpožděním. Svět toleroval konzervativní postoje Jana Pavla II., ale jeho nástupci je zazlíval. A teď nastane nikdy nebývalá situace, že budou vedle sebe emeritní papež a papež úřadující, a pro toho bude předchůdcova existence nepochybně velikou zátěží. Bude se také muset předělat vatikánská etiketa, bude například nutno určit, kdo má přednost, když se vyskytnou oba v jedné místnosti.

Ale takové technické detaily jsou relativní maličkost proti otázkám, jak budou napříště nastaveny vatikánské výhybky v celé řadě citlivých problémů. Benedikt totiž využil svého vlivu k tomu, aby v kolegiu kardinálů převažovali konzervativně orientovaní hodnostáři. V roce 2012 svolal konzistoř dvakrát, zatímco běžně se schází jednou ročně, a přitom zvýšil počet osobně jmenovaných kardinálů na 90. Z toho 67 se zúčastní volebního konkláve, což bude více než polovina z celkového počtu 117 volitelů. Kardinálové sice musí volit svobodně a nikdo je nesmí ovlivňovat, ale je veřejným tajemstvím, že budou nutně cítit menší míru svobodné vůle, když bude profesor Ratzinger naživu. Příští konkláve se tedy musí jako vždy snažit, aby správně uhodlo vůli Boží, ale po očku se přitom bude ohlížet na Ratzingera. Bude-li ovšem zvolen mladší kandidát, bude čas pracovat pro něj a reformy bude moci plánovat postupně.

Benedikt učinil víc než Jan Pavel II. k nápravě křivd, ale i on byl příliš členem kompromitované byrokracie, než aby mohl celou organizaci důkladně pročistit. Dále se bude muset jeho nástupce vypořádat s některými mocenskými přesuny. Tak jenom v letech 2005 až 2010 vzrostl počet katolíků v Asii o 11 % a v Africe o 21 %, takže pohodlné ukotvení celé administrativní špičky v Evropě bude možná brzo poněkud zpochybněno. Naproti tomu se v Latinské Americe začíná postupně prosazovat protestantství na úkor katolicismu. Tak zatímco ještě v roce 1996 byly latinskoamerické země z 81 % katolické a evangelíků byla 4 %, poklesl v roce 2010 podíl katolíků na 70 %, kdežto evangelíci zaznamenali nárůst na 13 %. V USA byli zase četní liberální katolíci nespokojeni s tím, jaká poselství vysílal Řím. Dokonce i kongregace amerických jeptišek začaly experimentovat s formami autonomie. Benedikt se pokoušel zprůhlednit vatikánské peněžnictví, ale s tím narazil u některých členů kurie. Na druhé straně zase byly pokusy o zjišťování ze strany některých italských úředníků, zda není ve Vatikánu poskytována příležitost k praní špinavých peněz, vnímány jako narušování státní suverenity.

TIME podává také stručnou charakteristiku sedmi nejpravděpodobnějších papežských kandidátů, z nichž tři jsou italského původu, a po jednom je z Ghany, z Kanady, z Hondurasu a z Nigérie. Odcházející pontifex, známý svou účinnou pracovitostí, zanechá některá díla nedokončená. Tak nebude moci předsedat Roku víry, který vyhlásil v říjnu, a nevydá encykliku. Možná ho přiměl k úvahám o rezignaci noční pád, ač mediálně nezaznamenaný, na cestě do Mexika a na Kubu v září 2012. Svou abdikaci by byl možná ohlásil dříve, ale to nebylo vhodné, protože se právě rozhořel takzvaný vatikánský skandál po zveřejnění výpovědi papežova komorníka. Ale i ten nepochybně přispěl k papežovu rozhodnutí, že je čas odejít. Katolický svět si není jist, zda se bude muset nový papež pořád ohlížet přes rameno na toho bývalého, ale profesor Ratzinger si je určitě jist, že ponese i nadále spoluodpovědnost za církev, jejíž nejvyšší úřad předává svému nástupci.

Podle údajů článku v týdeníku TIME zpracovala Pavla Váňová

Složení konkláve

Konkláve, jež má zvolit příštího papeže, se bude řídit podle Ordo Rituum Conclavis, par. 27 apoštolské konstituce Universi Dominici Gregis Jana Pavla II. Zásadní roli pro průběh má kardinál komoří, jímž je od roku 2007 kardinál Tarcisio Bertone. Z kardinálů voličů je 61 Evropanů, 19 Latinoameričanů, 14 Severoameričanů, 11 Afričanů, 11 Asijců a 1 z Tichomoří. To se může změnit s datem, protože např. kardinál Walter Kasper dovrší osmdesátku 5. března. Zemí s největším počtem kardinálů voličů je Itálie (21). Benedikt XVI. sám jmenoval 67 kardinálů, zbylých 50 bylo jmenováno ještě Janem Pavlem II. ***Res Claritatis***

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9